

LA REDACCIÓ FANTASMA

(2n)

Durant molt temps els professors han dit a els seus alumnes que posin el nom a les redaccions, als treballs, a les fitxes... A primària poca gent ho fa, però representa que amb els anys se'ls va quedant gravat al cap que s'ha de posar nom als treballs que entreguen.

La qüestió és que fa molt temps, en un poblet de Suècia, a un "nen" se li va oblidar. I és que aquest "nen" no era un nen comú. L'anomenaven John Boo.

Tot va començar un dia normal. Tots els nens corrents anaven a l'escola amb ganes de treballar i veure els seus amics. Excepte un. Un que no era tan corrent. En John Boo estava com cada dia de la seva vida tancat a casa seva observant com tots els altres nens es divertien anant a l'escola.

En John va néixer en una família de fantasmes. Costa de creure. Però és el que hi ha. Ell mai havia anat a l'escola i se suposava que no sabia llegir, escriure, comptar, sumar, multiplicar, dividir, restar... però per sorpresa per nosaltres sí que en sabia, i molt més que qualsevol persona que ens puguem imaginar.

Ningú sabia res sobre l'existència d'en John ni dels seus pares, ja que com tot bon fantasma, eren invisibles. Per aquesta causa principal en John no havia pogut anar mai a l'escola.

Els seus pares creien que era el fantasma més feliç de la terra, però no era així. Era tot al contrari. Tenien un fill al qual agradava llegir llibres de ciència, matemàtiques, astronomia, política... escriure volums de més de mil pàgines i sense ni un sol error. Tenien un fill que tenia un desig, un desig molt peculiar i que molts nens no desitjarien mai. El desig d'en John era anar a l'escola. La qüestió és que no ho havia dit mai als seus pares, i per tant, havia arribat el moment de fer-ho.

Una nit, el petit fantasma es va omplir de valor, i va decidir-se a dir el que desitjava feia tants anys. Va comprovar científicament que el millor moment per dir-ho era a l'hora de sopar. I així va ser.

Es va asseure amb normalitat i va deixar anar:

-Pare, mare, vull anar a l'escola.

En aquell moment un silenci rotund va caure sobre la sala.

-I això a què ve ara?- preguntà el pare.

-Dons que ja tinc dotze anys i m'agradaria aprendre més coses, conèixer amics nous...

-Ja deus imaginar-te la resposta. No, no i no!

-Però pare...crec que ja sóc gran i responsable!

-He dit que no i prou! Tu no veuràs ni et relacionaràs mai amb cap d'aquells humans inútils!

Malgrat que la conversa no va sortir tal i com en John volia, es va tancar a la seva habitació i no en va sortir fins que va tenir una redacció acabada. Havia investigat i sabia que les redaccions de primer d'ESO no solien passar de les tres pàgines i que eren de tema lliure. I així ho va fer.

Va inventar una redacció preciosa, amb unes paraules transparents, un context extraordinari i uns personatges molt peculiars (humans).

El dia següent va anar a l'escola sense que els seus pares el veiessin. A les vuit del matí era a davant de la porta. Quan va veure entrar centenars de nens i nenes per aquell portal decorat se li van omplir els ulls de llàgrimes. Per fi estava complint el seu somni! Era allà. Davant seu s'alçava una escola pregant-li que entrés i que gaudís d'aquell moment únic per ell. No va dubtar ni un segon a entrar i seguir a els alumnes de primer fins a la seva classe. Un cop allà es va asseure en una cadira buida i va esperar a que el professor digués:

-Molt bé nois, ja em podeu entregar les redaccions per al concurs que us vaig demanar.

Sort que en John va pensar que era invisible i va deixar la seva redacció sota la de una nena, de manera que quan ella s'aixequés a deixar la seva també deixaria la d'en John.

A la redacció només hi havia una errada: el nom. En John no havia posat el nom. Era l'única paraula que no sabia escriure, el seu nom. Quan el professor va veure que aquella nena li entregava una redacció sense nom, automàticament li va posar ell mateix (el nom de la nena).

Aquella redacció va guanyar molts concursos i premis de la literatura. Però en lloc d'en John, va ser la nena qui va recollir els premis. Mentre ella recollia premis per molts llocs d'Europa i del món, en John complia el seu somni. Anava a l'escola.